

Any 30, núm. 48, Diumenge Primer d'Advent, 29 de novembre de 2009

INICIEM EL TEMPS D'ADVENT: JESÚS NO ES CANSA DE VENIR

Amb el primer diumenge d'Advent iniciem el nou Any Litúrgic. Encenem el primer ciri de la corona d'Advent. Vivim un temps d'espera i d'esperança joiosa, un temps en el qual ressona el crit de l'Església, l'Esposa que en l'Esperit invoca: “*Veniu, Senyor Jesús*” (Ap 22,17), i n'escolta ja la resposta: “*Sí, vinc de seguida*” (Ap 22,20). El camí d'aquestes quatre setmanes és sobretot aquest: preparar-nos a acollir el do de Déu, Jesucrist. Tanmateix l'Advent és un temps en el qual som cridats a vetllar, a estar atents. Vetlla i pregària de fet ens col·loquen ja des d'ara a la presència del Senyor i, en conseqüència, ens permetran de “comparèixer davant el Fill de l'home”, en el dia del judici. Jesús ha vingut i no es cansa de venir. Ve, ara, a cada jorn. Ve en la comunitat. És present enmig nostre totes les vegades que ens apleguem en el seu nom. Per això hem de fer de manera que el diumenge no faldem a la seva crida. El Senyor ve també a nosaltres en la Paraula. Durant el temps d'Advent, fem el propòsit de llegir cada dia un fragment de l'Evangeli perquè no coneixem a bastament la paraula de Jesucrist. Ens ha enviat una carta d'amor, bellíssima, i nosaltres potser l'hem deixat al calaix, sense obrir-la. Per contra, si vivim allò que Ell ens ha dit, la nostra vida canviarà.

EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT. Avui, i cada diumenge, de les 19:15 a les 19:45, la fem a la Capella de la Puríssima. Pregària per les vocacions. **CONSELL PASTORAL.** Tindrà lloc, excepcionalment, el proper dimarts, dia 2 de desembre, a les 20:00 h, a la sala de juntes de la rectoria.

VUITÈ ANIVERSARI DE LA MORT DE MN. FELIP. Demà dilluns, 30 de novembre, festa de l'apòstol sant Andreu, s'escau el vuitè aniversari de la mort de Mn. Felip Casañas i Guri. Tant demà com a les misses d'avui diumenge el tindrem molt present en la nostra pregària. Al revers del Full, com cada any, us oferim un escrit espiritual del qui fou durant 17 anys rector de la nostra Parròquia.

PELEGRINATGE SOISONÍ AL SEPULCRE DEL BEAT PERE TARRÈS. Organitzat per la Delegació de Peregrinacions del Bisbat de Solsona, el dissabte 21 de novembre al matí, 70 pelegrins d'aquesta diòcesi visitaren la nostra Parròquia i el sepulcre del Beat Pere Tarrès. Els acompanyaven Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta, rector del Seminari de Solsona i la nova Delegada Roser Creus i Castellana. Mn. Manel els feu una conferència sobre el Beat i els mostrà l'espai del Memorial. Després resaren davant el sepulcre i celebraren l'Eucaristia a l'altar major.

MOR MN. JOSEP PI I RAVENTÓS, QUE FOU VICARI A SARRIÀ. Diumenge passat, a l'edat de 94 anys, Mn. Pi morí a Martorell, on feia 40 anys que hi residia i d'on fou rector de la Parròquia de Santa Maria. De Sant Vicenç de Sarrià, on deixà un excel·lent record, Mn. Pi en fou vicari de l'any 1948 al 1952, substituint a Mn. Ramon Daumal. Havia nascut a l'Ordal el 1915. El seu caràcter afable el féu un sacerdot molt estimat. Reposi en pau aquest bon pastor, que es caracteritzava pel seu bon humor!

CENTRE PARROQUIAL. Consell de delegats: està convocat per demà dilluns 30 de novembre, a les 8 del vespre, a la sala del carrer Major. **Dimecres 2 de desembre, a les 8 del vespre,** Carmen Ballarín ens proposa compartir idees de **com decorar la casa, cuinar, fer regals..., a les properes festes de Nadal.** Rep idees i ofereix-nos les teves! Serà una altra tertúlia del Centre a la sala Tramuntana. Us comuniquem que al blog trobareu la crònica de la darrera excursió i les fotos de la mateixa i de la representació de l'obra *Los blancos dientes del perro* per La Bambolina Negra.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

JO, EN L'ESGLÉSIA, DAVANT DEL MÓN

El 30 de novembre s'escau el 8è aniversari de la mort sobtada de Mn. Felip Casañas i Guri, rector que fou de la nostra Parròquia. Com cada any us oferim algun escrit seu d'ordre espiritual. El que us presentem fou redactat per Mn. Felip, aleshores formador al nostre Seminari, per a una convivència d'estiu amb seminaristes a La Conreria (Tiana) els dies 12 i 13 d'agost de 1965. Escriu en primera persona, però la seva intenció és que també ho facin els joves la formació dels quals tenia encomanada, per tal d'ajudar-los a aprofundir en les exigències de la seva vocació. En la fotografia el veiem acompanyat de Mn. Josep Maria Ballarín, al Santuari de Queralt (Berga).

Cridat a la possessió del Regne pel camí de les Benaurances (Mt 5,1ss) no puc colgar el talent rebut, no el puc deixar infructuós (Mt 25,14ss). Amb la meua vida he de difondre la bona nova, fer créixer el Regne, glorificar el Pare (Mt 5,16). He de ser sal, llum, llevat, olor de Crist. La meua eficàcia cristiana requereix un contacte profund amb el món, una presència activa, però suposa

en mi la força vivent d'uns principis distints del món: “*Si la sal es torna (tan) insípida (com la terra mancada del sabor de Crist), ¿amb què es salarà?*” (Mt 5,13). Si per identificar-me més amb aquells a qui he d'il·luminar, amago el llum o l'apago ¿amb què l'il·luminaré? Si deixo de ser llevat i em confonc amb la farina, ¿amb què la faré fermentar? (Mt 13,33).

D'aquí la tensió del cristià autèntic: no ser del món i estar al món (Jo 17,11ss); amb una presència inel·ludible i alhora arriscada. És el tema de l'oració de Jesús (Jo 17,15). D'aquesta realitat fonamental me n'he de fer unes aplicacions personals, actuals, ben concretes. D'entre aquells que han rebut la vocació cristiana, el Senyor n'legeix alguns, els que Ell vol, per consagrar-los al servei i expansió del Regne. Aquesta elecció de què sóc objecte de part de Déu, comporta conseqüències externes, que em distingeixen de l'altra gent, àdhuc dels altres cristians.

En la pau i el silenci i la pregària, en considero algunes que l'Escriptura proclama, remarca, insinua. En la mateixa línia col·loco les que comporta, com una exigència, la meua vocació en aquest moment:

- **Renúncia als béns temporals:** Mt 19,16ss.
- **Deixar família i situació social:** Mc 1,20; Mt 4,22.
- **Abstenció de preocupacions materials:** Lc 5,10-11; cfr. 2Tm 2,4.
- **Virginitat:** Mt 19,10-12; cfr. 1Co 7,32-34.
- **Dedicació a la pregària:** Lc 5,16; 6,12; 9,18 i 28; 11,1; 22,41 i 44.
- **Incomprensió per part dels parents:** Mc 3, 20-21.
- **Incomprensions per part del poble:** Lc 4,24ss; Mt 13,57; Mc 6,4-6).

Aquesta elecció d'alguns d'entre els deixebles, després de l'Ascensió no es pot concebre fora de l'Església. La mediació humana de l'Església és essencial en el Misteri de Crist i, per tant, en el misteri del sacerdoci cristià. La paraula amorosa i exigent que ens ha dit: **Segueix-me!**, s'explicita en la paraula de l'Església: “*Qui a vosaltres us escolta, a mi m'escolta; qui no fa cas de vosaltres, no fa cas de mi*” (Lc 10,16).

Vigilar un fals sentit d'adaptació. Medito sobre el que diu Pau VI a l'encíclica “*Ecclesiam suam*”, n.46): (Cal) evitar un altre perill que el desig de reforma podria generar en l'opinió dels fidels, que pensen que la reforma de l'Església ha de consistir principalment en l'adaptació dels seus sentiments i dels seus costums mundans. La fascinació de la vida profana és avui poderosíssima. El conformisme a molts els sembla fatal i prudent. Qui no està ben arrelat en la fe i en la pràctica de la llei eclesiàstica, pensa fàcilment que ha arribat el moment d'adaptar-se a la concepció profana de la vida, com si fos la millor, com si fos la que un cristià pot i deu fer-se pròpia. Aquest fenomen d'adaptació es pronuncia tant en el camp filosòfic com en el camp pràctic, on es fa cada vegada més incert i difícil d'assenyalar la línia de la rectitud moral, i de la recta conducta pràctica”.

Hi ha unes formes, un estil de vida, irrenunciables. Text del teòleg H. De Lubac, a “Paradoxes i noves paradoxes”, p. 28: “*Viure la pròpia època: això no significa pas gens anar a remolc de les modes del dia i compartir les passions de la massa. Solament els corrents profunds expliquen els remolins de la superfície; solament aquests corrents mereixen que se'ls tingui en compte per a una acció d'envergadura.*”

Sentit i finalitat de la “separació”. Ho explica Pau VI a l’ “*Ecclesiam suam*”, en el nn. 62-63: “*Aquesta distinció no és separació. Més encara, no és indiferència, no és temor, no és menyspreu. Quan l'Església es distingeix de la humanitat, no se li oposa, més aviat se li uneix. Igual com el metge, que tot i conèixer la malignitat d'una pestilència, mira de guardar-se ell i els altres d'aquella infecció; però al mateix temps es consagra a la guarició d'aquells que en són colpits; així mateix l'Església*”.